

Veled vagyok, akárhova mégy

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Mózes első könyve 28. fejezetének a 10.-től a 22. verseiben a következőképpen: „Jákób pedig elindult Beérsebából, és Hárán felé tartott. Elért egy helyre, és ott töltötte az éjszakát, mert a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. És álmot látott: Egy lépcső állt a földön, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. Odafönt pedig az Úr állt, és ezt mondta: Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és általad nyer áldást, meg utódod által a föld minden nemzetsége. Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a mennyei kapuja. Reggel fölkelt Jákób, fogta azt a követ, amely a feje alá volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. Azután elnevezte azt a helyet Bételnek – azelőtt Lúza volt annak a városnak a neve. És ilyen fogadalmat tett Jákób: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, és (ha) épségben visszatérek apám házába, akkor az Úr lesz az én Istenem. Ez a kő pedig, amelyet szent oszlopként állítottam föl, Isten háza lesz, és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.” -- Urunk, olyan magányosnak, kicsinek és nyomorultnak tudjuk magunkat érezni sokszor. És bizony, belül néha azt is érezzük, hogy erre jócskán rá is szolgáltunk. És Te MÉGIS ott vagy velünk. És elhalmozol minket áldásokkal. Mi sokszor ebből csak kenyeret és a ruhát tartjuk fontosnak, pedig egyetlen dolog az igazán értékes: Az, hogy Te velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Olyan romantikusan kezdődik ez a mai igénk...** Ment-mendegélt Jákób, elért egy helyre, és ott töltötte az éjszakát. A lemenő nap pompás színekbe öltöztette az egész tájat. Csend és nyugalom volt. Csak a béka kuruttyolt... Ez az indítás már szinte giccses, ugye? Aztán jön az első csavar... Jákób egy követ tesz a feje alá párnaként. Mintha kizökkenne a romantika egy kicsit a helyéből... És... *Figyeljünk csak!* A nap már lement. Eszünkbe juthat a Máté szerinti evangélium szinte refrénszerű fenyegetése: „kivettetnek a külső sötétségre, és ott lesz majd sírás, és fogcsikorgatás”. A kempingezés még Jákób után kétezer évvel is katasztrófa volt... Miért? Messze nem csak az akkor még szép számban ott élő vadállatok miatt! Ne feledjük, egy hete már Káin is attól rettegett, hogy az Édentől keletre akárki meg fogja ölni őt. Pedig akkor még alig volt ember a földön...

Idézzük azt is eszünkbe, hogy **miért is ment Beérsebából Hárán felé Jákób?** Bulizni indult? Hááát... Nem igazán... Jákób (*akinek a neve „csalót” jelent*) pánikszerűen menekült. El kellett bujdosnia a bátyja jogos haragja elől. Miért is volt ez a harag? Mert anyuci kedvence, Jákób, a kedves mama, Rebeka által kitalált ravasz cselekkkel ellopta a megvakult apja, Izsák elsőszülöttségi áldását a bátyjától, Ézsautól. A távoli úti cél: Rebeka bátyja, Lábán. Hogy Lábán befogadja-e, vagy kidobja, arról Jákóbnak fogalma sem volt. Hogy addig mi lesz vele, arról még kevésbé.

Nem romantika van előttünk, hanem rettegés. Jákób úgy hajtja álomra a fejét a pihepuha sziklatömbre, hogy fogalma sincs, hogy hány marcangoló fog, vagy rabszolgalánc közepette ébred majd fel. Ez aztán a jóéjt puszi!

DE: Isten megkönyörült Jákóban. Mert Isten kegyelme végtelen. „Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok” (2Móz 33,19b) – ezt mondja majd Isten Mózesnek is, mielőtt megmutatja Mózesnek a dicsőségét. Isten kegyelme a legreménytelenebb pillanatban érkezik meg a – legbiztosabban. Mindig – a mélyponton lehet találkozni a legnagyobb eséllyel – a Krisztussal. Mert ott áll – a kereszt. A győzedelmes kereszt.

Jákób álmodt látott. Egy lépcsőt látott, amely összeköti a mennyet és a földet. A lépcsőn Isten angyalai jártak fel és le. Mi már tudjuk, hiszen Jézus elmondta nekünk a János szerinti evangéliumban, hogy mi is „megláthatjuk a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak” (Jn 1,51). És azt is tudhatjuk Jézus beszédéből, hogy a lépcső, amely összeköti a mennyet és a földet nem más, mint a megtestesült Isten, Jézus – maga. Éppen a kereszt volt az, amely függőleges irányban megnyitotta a teret a menny és föld között. Vízszintes irányban pedig a kereszten megmutatkozó kegyelem terjed ki valamennyiünkre, és ölel át valamennyiünket. Így már sokkal jobban érthető az, hogy a héberben miért nem lehet eldönteni, hogy Isten a lépcső tetején állt – vagy Jákób előtt. Mert Isten, aki odafent van, itt van közvetlenül előttünk is, sőt bennünk saját magunkban VAN – a Krisztus és a kereszt által.

És a mindenható Isten éppen Jákób legelesettebb pillanatai egyikében – hatalmas ajándék-özönt zúdít Jákóbra. Övé lesz az egész föld, ami körülveszi. Rengeteg utódja lesz. Általa és utódja által nyer áldást a föld minden népe. És – ráadásként – Isten vele lesz – mindig. Megőrzi, gyarapítja, és visszahozza őt biztonságban ugyanoda. **Melyik Isten áldásai közül a legfontosabb Jákób számára?** A legerőteljesebb áldás: a vége. Már ez is olyan képtelennek tűnik ebben a menekülő helyzetben... És valóban: Jákób élete Lábánnál áldásokkal teljessé válik. Dúsgazdagon, két feleséggel, gyermekek és szolgák sokaságával tér majd haza (1Móz 32,23). Árva menekültből – Isten népének a megalapítója lesz. **Melyik Isten áldásai közül a legfontosabb a mi számunkra?** Az, hogy Jákób utódja által nyertünk mi magunk is áldást ott, Beérseba és Hárán között. **Ki ez az utód?** Pál apostol világosan fogalmaz a Galatához írott levelében: Nem így mondja az Írás: „utódjaid által”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „utódod által”, aki – a Krisztus (Gal 3,16).

Felébredve – Jákób mélyen megrendül. Az Úr VAN ezen a helyen. Fontos a fogalmazás az eredeti héberben. Nem az ÚR volt ezen a helyen, hanem VAN. Most is. mindig. Mindig ott, ahol mi vagyunk. **Mert az ÚR velünk VAN, ahogyan ígérte, „minden napon a világ végezetéig”** (Mt 28,28). Jákób félelme az a gyönyörűséggel vegyes rettegés, amely akkor fogja el az embert, amikor rádöbben, hogy egy végtelen hatalom szerető és irgalmazó kezében csak egy parányi, akármikor szét is morzsolható porszem.

Ahogy hallottuk az oltár előtt felolvasott igében, a mai vasárnap fő gondolata a – hálaadás. **Támad-e bennünk hálaadás akkor, amikor Isten nagy jót tesz velünk?** Leszünk-e mi az az egyetlen „hitetlen kutya”, nyomorult samáriai, aki, miután tényleg meggyógyult a leprából, visszatér Jézushoz, és arcra borul a lába előtt, felismerve azt, hogy Jézus Isten Fia (Lk 17,16)? Vagy mi is a kilenc, nagyon hívő júdeai egyike leszünk, akik ugyanúgy meggyógyultunk a leprából, csak utána boldogan odébb álltunk: „Köszike! Innen már elboldogulok magam is...”

Jákób azonban – hálát adott. Felállította a feje alatt lévő, követ emlékoszlopnak, megszentelte olajjal, és átnevezte a helyet Lúzáról – *amely elkülönülést jelent* – Bételnek – *amely Isten házáat jelenti*. Jákób fogadalmat is tett Istennek. Ha épségben visszajöhet: mindenből tizedet ad, azaz: egész életében Isten szolgája lesz. -- Sokan sokféleképpen értelmezték ezt a jákóbi fogadalmat. Volt, aki azt kifogásolta, hogy Jákób feltételekhez kötötte a fogadalmát: „Ha” ez lesz, meg „Ha” az, akkor... Mások azt mondták, hogy ez a sok „ha”, nem Isten megszarolása, hanem egy szokásos fogadalmi formula. Volt, aki azt mondta, hogy ez a Jákób süket is, meg hülye is, hiszen Isten ígéreteinek csak a legkisebb részét foglalta bele a fogadalmába. Aranyszájú Szent János azonban éppen emiatt emelte az egekig Jákóbót, mondván, hogy milyen szerény ez a Jákób – milyen keveset kér, és milyen sokat ad érte, mindenéből egytized részt. És valóban... Ha az istentiszteletre járók a jövedelmük 10 százalékát az egyháznak adnák, akkor önfenntartó lehetne minden, ami az egyházban van...

Mi mindebből a tanulság nekünk – most, ma? Jákób – *az elsőszülöttségi áldással megkülönböztetett földönfutó* – megkapta az igazi áldást, amiért korábban annyi csalással küzdött. Mikor kapta meg? Amikor a bátyja, Ézsau könnyei már felszáradtak – és Jákób fakadt sírásra. Amikor Jákób már mindenről lemondott. Amikor a szenvedései mélypontjára ért. Emlékezzünk Jézus szavaira: „**Aki megalázza magát, felmagasztaltatik, és aki felmagasztalja magát, az megaláztatik**” (Mt 23,12).

Kedves Testvéreim! Bármelyikünk lehet Jákób. Bármelyikünk felett megnyílhat az ég kegyelme. Mindig nyitva áll az utunk a Mennysorsághoz – a Krisztusban. Isten ígéreteiben nincs „ha”, meg „de”. Itt az Isten köztünk. És itt is marad. Mindig. Felé megyünk. Mindig felé. Így legyen! Ámen.